

Griffiennr.

Not.nr. : 66.97.766/97

*(Aanklag.
tegen alle beschuld.*

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 09 JANUARI 2007

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, eenentwintigste kamer, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft volgend vonnis uitgesproken :

Gezien de stukken van vervolging :

In de zaak van het openbaar ministerie tegen :

geboren te _____, installateur sanitair-loodgieter,
op _____, wonende te _____

op _____, regentes, geboren te _____
wonende te _____

HOGER BEROEP
*op 12/01/2007 door
den) tegen alle beschuldigden v/d vonnis
Op 12/01/2007 door OM tegen
Kuniga.*

VERDACHT VAN :

De eerste en de tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

- A. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die

van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

**door op het terrein, gelegen te
ten kadaster gekend onder
toehorende aan
nader geïdentificeerd**

**in eigendom
hierboven**

**de achtergevel 1,5 meter hoger dan vergund te hebben uitgevoerd
en er twee studio's te hebben ingericht**

**te in de periode van 04.08.1998 tot en met 16.03.1999
(st. 1 – onderkaft 2)**

De feiten thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999)

- B. Bij inbreuk op de artikelen 69 en 71 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, de werken of de handelingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of de beschikking van de voorzitter, **terzake de bevelen tot staking d.d. 07.07.1997 (st. 1), 02.07.1998 (st. 14) en 15.07.1998 (st. 22) en de bekrachtigingsbeslissingen d.d. 03.07.1998 (st. 17) en 17.07.1998 (st. 26) (alles in onderkaft I)**

**te meermaals in de periode van 07.07.1997 tot en met
04.08.1998 (datum van de regularisatievergunning)**

thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 146-5°, 147, 148, 154 tot en met 157 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999)

VERMOGENSVOORDELEN

De eerste en de tweede

tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43 bis van het Strafwetboek, zoals ingevoegd door de wet van 17 juli 1990, ELK te horen

veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van hierna vermelde vermogensvoordelen die zich bevinden in hun patrimonium, namelijk van een bedrag van 18.000 euro, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagden, de geldwaarde daarvan dient te ramen (het equivalent bedrag)

(berekeningwijze :

- verhuur van 2 studio's aan 250 euro per maand per studio
- tenminste vanaf 01.01.2000 tot en met 31.12.2005
- totaal : 36.000 euro te delen door de twee begunstigen)

1. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

2. De dagvaarding werd overgeschreven op het hypotheekkantoor op 25 oktober 2006

3. De rechtbank aanhoorde ter terechtzitting van 19 december 2006 :

- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door
substituut-procureur des Konings;
- de beklaagden, in hun
middelen van verdediging, voorgedraaen door henzelf en bijgestaan
door meester advocaat te

Nopens de feiten

4. Op 07.07.1997 wordt in dit dossier een eerste maal geverbaliseerd. Meer bepaald wordt vastgesteld dat men doende was met de afbraak van vier

huisjes aan en dit zonder dat enige vergunning voor-handen was. Een bevel tot stillegging van de werken werd gegeven en bekrachtigd door de burgemeester.

Beide beklagden zijn eigenaars van voornoemde woningen.

Volgens gewestplan liggen de percelen in een woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde.

Op 17.10.1997 werd vervolgens door de eerste beklagde een aanvraag tot het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning voort het saneren en verbouwen van 4 eengezinswoningen tot 7 kamerwoningen ingediend.

Op 02.07.1998 wordt vervolgens door de verbalisanten vastgesteld dat ondanks voormeld bevel tot stillegging de werken verdergezet. Meer bepaald, bleken voormelde huisjes reeds volledig gesloopt en werden reeds verschillende binnen- en buitenmuren opgericht.

Andermaal werd het bevel tot stilleggen van de werken gegeven. Wanneer men echter op 15.07.1998 opnieuw gaat controleren, blijkt dat de werken toch worden verdergezet.

Op 04.08.1998 wordt vervolgens een stedenbouwkundige vergunning afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen waarbij de aanvraag dd. 17.10.1997 deels wordt goedgekeurd. De vergunning voor de inrichting en het gebruik van kamer 7 op de tweede verdieping werd geweigerd.

Op 16.03.1999 wordt bij een nieuwe controle evenwel vastgesteld dat niet conform de verleende bouwvergunning werd gebouwd. Meer bepaald, werd de achtergevel van het bouwblok 1,5 meter hoger opgetrokken dan vergund waardoor de dakhelling van de vergunde 50 ° naar 30 ° werd gewijzigd.

Op 29.06.2005 wordt tenslotte vastgesteld dat in de dakverdieping waarvan de helling werd gewijzigd en de achtergevel werd verhoogd, twee studio's werden ingericht zodat het pand 8 woongelegenheden telt in plaats van de 6 vergunde.

5. Op 19.08.1997 verklaart de eerste beklagde dat hij niet op de hoogte was van de vergunningsplicht, doch dat hij eerstdaags een aanvraag zal indienen.

Op 26.07.1998 verklaart de eerste beklagde dat hij begin oktober een bouwaanvraag indiende, doch daar geen reactie op kreeg. Gezien de hoogdringendheid begon hij toch te werken.

Op 23.08.1998 verklaart de eerste beklagde dat hij op de hoogte is van de bouwvoertreding en dat hij ondanks zijn kennisname van de opdracht van de procureur des Konings om de werken niet verder te zetten, dit toch zal doen. Naar hij vernomen heeft, werd de bouwaanvraag inmiddels goedgekeurd.

9. Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden, zowel met de aard en de ernst van de bewezen feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden, zoals onder meer blijkt uit hun strafrechtelijk verleden.

De beklaagden pleegden een ernstige inbreuk door doelbewust tal van regels aan hun laars lappen. Ondanks de herhaalde bevelen tot stillegging bleven zij doelbewust verder bouwen. Wanneer ze dan uiteindelijk een vergunning verkrijgen, lappen ze ook deze aan hun laars nu ze in strijd met deze vergunning het dakverdiep anders concipieerden en inrichtten als studio's en dit enkel en alleen om meer ruimte te verkrijgen en dus opbrengsten te genereren nu het een opbrengsteigendom betrof.

Zij dienen te beseffen dat zij zich niet ongestraft boven de wet kunnen stellen. Het belang van de gemeenschap bij een goede ruimtelijke ordening en stedenbouw kan niet ondergeschikt worden gemaakt aan het persoonlijk belang van de beklaagden. Hun houding getuigt van een absoluut gebrek aan respect voor de regels en is ten zeerste laakbaar.

Beide beklaagden beschikt over een blanco strafregister, hetgeen in hun voordeel spreekt.

De beklaagden hebben gehandeld uit winstbejag en de plaats is nog steeds niet hersteld. Bovendien blijkt uit niets dat een veroordeling de toekomst van de beklaagden in het gedrang zou brengen. Om die redenen gaat de rechtbank niet in op de vraag van de beklaagden hen de gunst van de opschorting van veroordeling te verlenen.

Een ernstige bestraffing dringt zich op. De hierna bepaalde gevangenisstraf (tenl. B) en geldboete (tenl. A) dient te worden uitgesproken.

Nu de feiten van aard zijn dat zij gestraft kunnen worden met een werkstraf of met één of meer straffen van niet meer dan vijf jaar moet de afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden in acht genomen worden bij de toepassing van de strafwet.

Gelet op hun blanco strafregister kan de gevangenisstraf en een deel van de geldboete met uitstel worden uitgesproken. Dit kan de beklaagden er tevens van weerhouden om in de toekomst nog verder inbreuken te plegen.

Nopens het herstel

10. Het college van burgemeester en schepenen vorderde bij besluit dd. 12.08.2005 het herstel in de oorspronkelijke toestand hetgeen impliceert dat het dak moet worden afgebroken en opnieuw moet worden opgericht zoals voorzien in de op 04.08.1998 vergunde plannen, en onder die voorwaarde dat de ruimtes onder het dak slechts benut kunnen worden als zolder of berging. Een dwangsom van 250 EUR per dag vertraging wordt eveneens gevorderd.

Bij brief dd. 16.11.2005 sloot de stedenbouwkundig inspecteur zich bij deze vordering aan en maakte deze tot de hare en dit tevens onder verbeurte van een dwangsom van 250 EUR per dag bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

11. Behalve de toepassing van de strafwet vorderde het openbaar ministerie eveneens het herstel in de oorspronkelijke toestand onder verbeurte van een dwangsom van 500 EUR per dag vertraging.

M.b.t. de ontvankelijkheid

12. In conclusie stellen de beklagden dat de herstellvordering bij gemis aan eensluitend advies van de Hoge Raad voor Herstelbeleid, onontvankelijk zou zijn.

13. Deze stelling kan niet worden gevolgd.

Art. 198 bis van het decreet van 18 mei 1999, zoals ingevoegd door het decreet van 4 juni 2003, stelt dat de rechter ingediende vorderingen voor stedenbouwkundige inbreuken die nog niet voor eensluitend advies werden voorgelegd aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, alsnog kan voorleggen voor eensluitend advies aan dit orgaan.

In casu betreft het een vòòr de inwerkingtreding van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid ingediende vordering. (meer bepaald bij besluit van het college van burgemeester en schepenen dd. 12.08.2005 waar de stedenbouwkundig inspecteur zich bij brief dd. 16.11.2005 bij aansloot).

Overeenkomstig voormeld art. 198 bis van het decreet van 18 mei 1999 kan voor dergelijke reeds ingediende herstellvordering een eensluitend advies worden gevraagd aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, doch dit betreft geenszins een verplichting. Vanzelfsprekend kan de afwezigheid van dergelijk advies voor reeds ingediende vorderingen dan ook niet leiden tot enige onontvankelijkheid, zoals ten onrechte wordt voorgehouden door de beklagden.

In casu acht de rechtbank het overigens niet nodig om de reeds ingediende herstellvordering voor advies voor te leggen aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

M.b.t. de nota tot herstel door het college van burgemeester en schepenen van

14. Op de terechtzitting dd. 19.12.2006 werd door het college van Burgemeester en Schepenen van _____ een nota tot herstel neergelegd waarin zij zich manifesteert als procespartij.

15. Het college van burgemeester en schepenen kan in onderliggende procedure niet als derde worden beschouwd. Aangezien de strafrechter slechts het herstel zoals bedoeld in art. 149 van het decreet van 18 mei 1999 kan bevelen indien dit door het bestuur wordt gevorderd, is dit bestuur - zijnde in onderliggend geval het college van burgemeester en schepenen - immers geen derde ten aanzien van de herstellvordering en de procedure. Met haar herstellvordering neemt het bestuur het haar wettelijk opgedragen algemeen belang waar. Het college van burgemeester en schepenen kan zich dan ook ter terechtzitting manifesteren in haar hoedanigheid van procespartij, meer bepaald als eiseres tot herstel, zoals in casu geschiedde (in die zin, Cass. 24 februari 2004, www.cass.be).

Ten gronde

16. De stelling van de beklaagden dat de herstellvordering kennelijk onredelijk zou zijn, kan niet worden gevolgd.

Zoals terecht aangehaald in de herstellvordering beperken het destijds bestaande bouwvolume, de beperkte afmetingen van het perceel en de ligging vlakbij een hoek, de mogelijke invullingen van het kwestieuze perceel zeer sterk. Om die reden werd in de vergunning van 04.08.1998 gesteld dat de ruimte onder het dak niet als woonentiteit kan worden benut en werd voor dat deel van de aanvraag een weigering afgeleverd. Even terecht wordt in de herstellvordering aangehaald dat de wederrechtelijk gerealiseerde verhoging van de achtergevel en de wijziging van de dakhelling een verdere uitbreiding van de bouwhoogte ter hoogte van de achterste perceelsgrens betreft waardoor de ruimtelijke impact op de directe omgeving nog is toegenomen. Het creëren van een bijkomende bouwlaag ten opzichte van de oorspronkelijke situatie is ruimtelijk niet aanvaardbaar.

Aldus blijkt niet dat de herstellvordering werd genomen met machtsafwijding, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij strookt met de wet, is afdoende gemotiveerd en is nog steeds noodzakelijk om een einde te stellen aan de gevolgen van het misdrijf en zij legt aan de beklaagden in de gegeven omstandigheden geen onredelijke last op. De beklaagden wisten overigens van in het begin waaraan

zich te houden, doch verkozen om de regels keer op keer met de voeten te treden en zelfs ondanks herhaald bevel tot staking telkens verder te doen.

Het bewezen misdrijf vormt een zwaarwichtige en - zonder het herstel - onherstelbare inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften en is in strijd met de goede ruimtelijke ordening.

17. Op de vraag in ondergeschikte orde van de beklagden om het opleggen van een meerwaarde te bevelen als herstelmaatregel kan niet worden ingegaan. De stelling van de beklagden dat de rechtbank in het kader van de volle rechtsmacht zou beschikken over een interferentiemogelijkheid in de keuze van de herstelmaatregel kan immers niet worden gevolgd. Ongeacht het feit dat de beklagden dit bestempelen als een interferentiekeuze, houdt hun vraag om in casu te opteren voor een meerwaarde in plaats van het herstel in oorspronkelijke toestand immers de facto een opportuniteitsoverweging in die, zoals de beklagden terecht aanhalen, volgens de vaste rechtspraak van de hoogste rechtscolleges van dit land niet binnen de bevoegdheid van deze rechtbank valt. De rechter kan zich immers niet begeven op het terrein van de opportuniteit nu dit erop zou neerkomen dat hem een bevoegdheid wordt toegekend die onverenigbaar is met de beginselen die de verhoudingen regelen tussen de administratie en de rechtscolleges.

Wat betreft de dwangsom.

18. Het bedrag van de dwangsom kan door de rechter bepaald worden zelfs zonder een specifiek gevorderd bedrag of hoger dan het gevorderde bedrag.

Het volstaat dat een dwangsom gevorderd werd (Benelux Gerechtshof, 2 april 1984; R.W., en Cass. 22 april 1993, AR. en Cass. 21 september 1993, AR

De door het openbaar ministerie gevorderde dwangsom van 500 EUR per dag, moet worden opgelegd nu uit het strafdossier en de behandeling ter terechtzitting de dat er nog steeds niet tot herstel werd overgegaan en dat de houding van de beklagden er een is van hardnekkige volharding in het overtreden van de wet. Om die reden kan ook niet worden ingegaan op het verzoek van de beklagden deze te limiteren in de tijd of met bepaling van een maximum bedrag.

Het bestuur heeft er namelijk belang bij dat de veroordeelden zelf de veroordeling tot het herstel nakomen gelet op de beperkte overheidsmiddelen, de zware procedure van aanbesteding en de lange tijd nodig voor een ambtshalve uitvoering.

Tenslotte zijn het de beklagden die veroordeeld werden om de plaats in haar vorige toestand te herstellen en heeft de gemeenschap er baat bij dat de illegale toestand ten spoedigste verdwijnt.

Een dwangsom is daartoe het meest efficiënte middel. Om de beklaagden de kans te geven zich in regel te stellen wordt de termijn voor het uitvoeren van het herstel naar redelijkheid bepaald.

M.b.t. de vordering tot verbeurdverklaring

19. Het openbaar ministerie vordert overeenkomstig art. 42 en 43bis van het strafwetboek, de bijzondere Verbeurdverklaring van het vermogensvoordeel dat de beide beklaagden uit de illegale constructie hebben gehaald.

Dit vermogens voordeel werd door het openbaar ministerie begroot op 18.000 EUR in hoofde van elk van de beklaagden en dit aan de hand van een verhuurprijs voor de twee studio's aan 250 EUR per maand vanaf 01.01.2000 tot en met 31.12.2005.

Het staat vast dat de wederrechtelijk opgerichte studio's een illegaal vermogensvoordeel genereerden voor de beklaagden. Ongeacht het feit of deze nu al of niet een tijd door zijn eigen dochter werd gebruikt, bekende de wederrechtelijke uitbreiding van 6 naar 8 woonentiteiten immers de facto een meeropbrengst aan huur van twee entiteiten. De door het openbaar ministerie begrote huurprijs van 250 EUR per maand kan worden weerhouden.

Terecht opperen de beklaagden evenwel dat de door het openbaar ministerie weerhouden periode (vanaf 01.01.2000 tot 31.12.2005) niet bewezen voorkomt. De rechtbank stelt vast dat de eerste vaststelling in het dossier met betrekking tot de volledige bewoning van het pand dateert van 29.06.2005 (O.K. III, stuk 2). Het illegale vermogensvoordeel dient dan ook te worden begroot voor de periode vanaf 29.06.2005 tot 31.12.2005 of 6 maanden.

Dit brengt het wederrechtelijk verkregen vermogensvoordeel dan ook op 3.000 EUR (twee studio's aan 250 EUR per maand gedurende 6 maanden) of 1.500 EUR ten aanzien van elk van hen.

Ten einde aan de beklaagden duidelijk te maken dat het plegen van een misdrijf niet lonend is, dient dan ook de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 1.500 EUR ten aanzien van elk van hen uitgesproken te worden.

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED :

Gelet op het bestaan van mogelijke reële, persoonlijke schade veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven past het de burgerlijke belangen aan te houden.

* * * * *

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen :

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935 ;
art. 162, 182, 184, 185§1, 189, 190, 194 Wetboek van Strafvordering ;
art. 2, 3, 25, 38, 39, 40, 41, 42, 43bis, 50, 66, 100 Strafwetboek, alsmede de wetsbepalingen zoals in de tenlasteleggingen hiervoor aangehaald;
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;
art. 8 en 14 §1 van de Wet van 29 juni 1964;
art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;

DE RECHTBANK, recht doende **OP TEGENSPRAAK**,

In hoofde van

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichting A, tot een **GELDBOETE van (duizend vijfhonderd frank gedeeld door 40,3399 en verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes =) ZEVENDUIZEND VIERHONDERD ZESENDERTIG KOMMA TACHTIG (7436,80) EUR.**

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van **DRIE MAANDEN**.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde, wat betreft (zevenhonderd vijftig frank gedeeld door 40,3399 en verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes =) **DRIEDUIZEND ZEVENHONDERD EN ACHTTTIEN KOMMA VEERTIG (3.718,40) EUR** of een vervangende gevangenisstraf van **45 dagen van de uitgesproken GELDBOETE van ZEVENDUIZEND VIERHONDERD ZESENDERTIG KOMMA TACHTIG (7436,80) EUR**, zal uitgesteld worden voor een termijn

van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichting **B**, tot een **HOOFDGEVANGENISSTRAF** van **EEN MAAND**.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde, wat betreft de uitgesproken HOOFDGEVANGENISSTRAF van EEN MAAND zal uitgesteld worden voor een termijn van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat de beklaagde verplicht is **TWEE MAAL** een bedrag van **VIJFENTWINTIG EURO**, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus **TELKENS** gebracht op **HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT**, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

In hoofde van

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichting **A**, tot een **GELDBOETE** van (duizend vijfhonderd frank gedeeld door **40,3399** en verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes =) **ZEVENDUIZEND VIERHONDERD ZESENDERTIG KOMMA TACHTIG (7436,80) EUR**.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van **DRIE MAANDEN**.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde, wat betreft (zevenhonderd vijftig frank gedeeld door 40,3399 en verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes =) **DRIEDUIZEND ZEVENHONDERD EN ACHTTIEN KOMMA VEERTIG (3.718,40) EUR** of een vervangende gevangenisstraf van **45 dagen** van de uitgesproken GELDBOETE van ZEVENDUIZEND VIERHONDERD ZESENDERTIG KOMMA TACHTIG (7436,80) EUR, zal uitgesteld worden voor een termijn van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichting B, tot een **HOOFDGEVANGENISSTRAF van EEN MAAND.**

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde, wat betreft de uitgesproken HOOFDGEVANGENISSTRAF van EEN MAAND zal uitgesteld worden voor een termijn van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat de beklaagde verplicht is **TWEE MAAL** een bedrag van **VIJFENTWINTIG EURO**, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus **TELKENS** gebracht op **HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT**, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Veroordeelt de beklaagden **HOOFDELIJK** tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op **71,82 EUR.**

Legt de veroordeelden
eveneens ELK een vergoeding op van VIJFENTWINTIG EURO in
uitvoering van art. 71 van de Wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit
van 29 juli 1992 tot wijziging van art. 91 van het Koninklijk Besluit van 28
december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten
in strafzaken, zoals gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december
1993 en van 11 december 2001.

Beveelt in hoofde van de beide beklaagden
de **bijzondere verbeurdverklaring** overeenkomstig
de artikelen 42 en 43bis van het Strafwetboek van **1.500,00 EURO**, zijnde
de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven zijn verkregen.

WAT BETREFT DE HERSTELVORDERING

Beveelt het herstel in de oorspronkelijk toestand overeenkomstig de
vordering van het college van burgemeester en schepenen en de
gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, hetgeen impliceert dat het dak
moet worden afgebroken en opnieuw moet worden opgericht zoals voorzien
in de op 04.08.1998 vergunde plannen, en onder die voorwaarde dat de
ruimtes onder het dak slechts benut kunnen worden als zolder of berging en
dit binnen een termijn van **ZES MAANDEN** na het in kracht van gewijsde
gaan van huidig vonnis.

Veroordeelt de beklaagden
ELK tot het betalen aan de herstellende overheid en aan het
Openbaar Ministerie van een **DWANGSOM** van 500 EUR per dag
vertraging voor het geval dat de veroordeling tot herstel zoals hierboven
vermeld niet volledig werd uitgevoerd.

Zegt voor recht dat de stedenbouwkundig inspecteur of het college van
burgemeester en schepenen, ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt
uitgevoerd zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan
verhaalbaar op de beklaagden op vertoon van een kostenstaat begroot en
uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED

Houdt de burgerlijke belangen aan wat betreft de bewezen verklaarde
tenlasteleggingen.

